

עבודת השם

פרשת "אחרי מות-קדולים"

אף שה' הוא המטהר אתכם, שנאמר: "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", אין טהרה זו אלא בדומה לטבילה במקווה, שנאמר "מקווה ישראל ה'", לפיכך עליכם להכשיר עצמיכם תחילה (משלחן גבוה לוקט מלבוש יוסף)

בבית הכנסת שברד"ן כבר סיימו תפילת נעילה של יום-הכיפורים ונותר מעט זמן עד לתפילת ערבית. ישבו המתפללים ושווחחו ביניהם שיחת-חולין. ראה זאת רבי בנימין, המגיד של רדין, ונתענמה נפשו עד מאוד, כי אחרי יום שלם של עבודת יום-כיפור כבר שוקעים לשיחה בטלה. עלה רבי בנימין לבימה ואמר: אמשול לכם משל. כידוע, היו ברוסיה גזירות קשות נגד היהודים, שללו מהם את כל מקורות הפרנסה, הכל נאסר עליהם, ולא היתה להם ברירה אלא לעסוק במסחר שחור. היו שם שתי עיירות יהודיות, שכל אחת מהן השתייכה למדינה אחרת, ושתייהן היו על הגבול, ובתוכם שביניהן היה יער שנחשב לשטח הפקר. יהודי שתי העיירות היו מתגנבים באישון-לילה לתוך היער ומחליפים ביניהם סחורות, וכך הצליחו לעשות קצת לפרנסתם. פעם אחת יצא יהודי אחד באמצע הלילה ועל גבו שק מלא סחורה ונכנס ליער, כדי שיוכל להעבירו בעיסקת-חליפין עם יהודי מן העיירה השניה. מובן מאליו שהיה מפוחד וזהיר, וכל רשרוש ששמע עצר את נשימתו. לפתע ראה מרחוק שוטר. לבו עמד מלפועם. מיד הלך והשליך מעל שכמו את השק, שהשוטר לא יוכל לתפוס אותו ביחד עם הסחורה, והמשיך לצעוד כך, ללא הסחורה. אבל פלא בעיניו, הוא רואה שהשוטר מסתכל עליו, אבל הוא עומד כבול-עץ, ללא נוע. הוא מתקרב עוד יותר, והשוטר אינו זו ואינו מניע איבר. החליט היהודי, בודאי זה איזה גולם או שיכור. אם כך, חושב הוא לעצמו, למה ישאיר את השק הפקר. חוזר הוא על עקבותיו, מרים את השק ושם אותו על שכמו וממשיך ללכת. עיניו אינן סרות מהשוטר, והשוטר ממשיך לעמוד באותו מצב, ללא תנועה, ממשיך הוא ללכת, הוא אפילו עבר כבר את השוטר, הוא כבר בטוח... אבל לפתע, לאחר שעבר את השוטר מרחק מסויים, רואה הוא שהשוטר מתחיל ללכת אחריו. עכשיו כבר אין לו שום ברירה. הוא לא יכול לסלק את השק מעל גבו שהרי כבר נראה עם השק, לעצור אינו יכול כי השוטר הולך אחריו. מה לעשות? ממשיך הוא ללכת, והשוטר הולך אחריו ושותק. חושב היהודי, אולי בכל זאת לא קרה כלום. הוא הולך, השוטר הולך אחריו ושותק. מילא, שילך, העיקר שהוא לא אומר כלום. כך עובר היהודי לאורך כל היער, והוא כבר מגיע אל העיירה השניה, ואז לפתע צועק השוטר כנגדו: אי, יהודי, מה יש לך בשק...? פורץ היהודי בכבי מר ונואש: רשע מרושע, הלא ראית אותי כבר לפני שלושה קילומטר, למה

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימותו..." (אחרי מות טדא) לכאורה הרי ידוע שאין בית דין של מעלה מענישים פחות מכן עשרים שנה, ואם כן איך נענשו בני אהרן שהיו עדיין לפני עשרים, ואפשר לומר שאם האדם קרוב ביותר אצל הקב"ה אז מענישים אפילו פחות מכן עשרים שנה, וזהו שאמר בקרבכם לפני ה' וימותו, מכיון שהיו קרובים מאוד להקב"ה לכן מתו, וכמו שאמרו על הפסוק וסביביו נשערה מאד שהקב"ה מדקדק עם חסידיו אפילו כחוט השערה, וכמו שראינו שאמר משה לאהרן על הפסוק (ויקרא י"ג) בקרובי אקדש, שאמר לו משה לאהרן אהרן אחי ידעתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום, והייתי סבור או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך, הובא ברש"י מתורת כהנים, ולכן מכיון שהיו במדרגה כה גבוהה בקרבכם לפני ה' ולכן מתו אפילו שהיו פחות מכן עשרים שנה, כי היו במדרגת עליונות כמשה ואהרן כמו שאומר הפיוט ליום הכיפורים נדב ואביהוא כמשה ואהרן נשקלו. (וידבר יוסף)

"פני-ביום הזה יכפר עליכם, לטהר אתכם: מפל, הטאתיכם, לפני יהוה, תטהרו". (אחרי מות טדל) אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים, שנאמר: "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ואומר "מקווה ישראל ה'" מה מקווה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל (יומא פ"ה:). לכאורה מדוע לא די בפסוק "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" ללמדנו שהקדוש ברוך הוא מטהר את הטמאים. ומדוע מביאה המשנה גם את הפסוק "מקווה ישראל ה'?" אלא אומר רבי ישראל ברוך קמאי - באה המשנה ללמדנו דרכה של תשובה מה היא, כשם שמקווה המטהרת את הטמאים אינה מועילה אלא אם כן הטמא מכין עצמו ומסיר מעליו כל חציצה וכל כתם, שאם לא כן לא הועילה המקווה מאומה, כך התשובה אין כוחה אלא בהכנה תחילה, על ידי שיסיר מליבו כל שמץ של זוהמה וטינופת החוצצים בינו לבין אבינו שבשמים. זהו שאמר רבי עקיבא,

כניסת השבת
צאת השבת
שקיעה
ר. תם
הנץ

18:59
20:02
19:22
20:34
5:58

הפטרה: "ויחי דבר"

נתת לי ללכת את כל הדרך הזו, כשלבני דופק והולם בחזקה וכתפי נשברות מכובד המשא? איך יכולת לתת לי ללכת שלושה קילומטר בבוץ ואתה כל הזמן שותק, ועכשיו תשלח אותי חזרה על עקבותיי? סיים רבי בנימין המגיד ואמר: כך נראה יוסף-כפיו שלנו עם היצירה-הרע. אנחנו באים ל"כל נדרי" והוא שותק. בשחרית הוא שותק, במנחה הוא שותק וגם בנעילה הוא שותק. והנה, עוד מעט כבר מתפללים ערבית, וברגע זה הוא מנתר ממקומו וקופץ עלינו והודף אותנו חזרה לאחור!... (שאל אביך ויגדך)

של אושר. דור המבול חשבו שעיקר האושר שיש להשתדל להשיגו הוא התענוגים, ולכן לקחו בנות מאשר בחרו, וגזלו וחמסו והתענגו עד שהשחיתו דרכם על הארץ, ואבדו מן העולם. דור הפלגה, רצו אחר הכבוד כי חשבו שזה עיקר תכלית האושר ועליהם להשיגו כמו שאמרו "ונעשה לנו שם..." (בראשית יא, ד) ואבדו מן העולם. דור סדום, אהבו עושר וחשבו שזה עיקר תכלית האושר שיש להשיגו, ולכן גנבו וחמסו ולא נתנו פרוט לעני וכולם אבדו מן העולם. אבל אבותינו הקדושים דבקו בה' יתברך, ונתקיימו, כמאמר הכתוב "ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם הימים". ועל פי זה ביאר הרב הנזכר את המשנה, הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. הקנאה זה קנאת העושר של דור סדום. התאוה היא תאוות הזימה של דור המבול. והכבוד זה דור הפלגה שרדפו אחר השם והכבוד. מוציאים את האדם מן העולם וכולם אבדו מן העולם. לכן בא הכתוב ואמר "קדושים תהיו" פרושים תהיו מן העריות לא כדרך דור המבול, אלא קדש עצמך במותר לך, ולא ללכת אחר הקנאה דוגמת דור סדום אלא להיפך קדש עצמך במותר לך, וכן לא ללכת אחר תאוות הכבוד דוגמת דור הפלגה אלא קדושים פרושים תהיו (קול יהודה)

"דבר אל-כל-עדת בני-ישראל, ואמרת אלהים-קדושים תהיו" (קדושים יטב) נקט בלשון עתיד, כלומר להמשיך בזה עוד ועוד, כי אין סוף לדרגה הזאת. ויש להתמיד בקדושה ולעלות מדרגה לדרגה ולא להסתפק במדרגה אחת. עיין בספר "יד יוסף צרפתי" שכתב, כי היו שלוש דורות שטעו בדרכם! והם דור המבול, ודור הפלגה, ודור סדום, וכולם טעו ואבדו, ורק אבותינו שדבקו בה' נתקיים בהם "ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם הימים". שלושה תקופות הן בעולם! תקופת דור המבול, דור הפלגה ודור סדום, וכולם רצו אחר האושר, אלא שנחלקו בטובו

פינת ההלכות
"דיני הכנת מאכל לבהמה בשבת" כ"ר ד. ע"פ ילקוט יוסף

ד. וכן אין נותנים מזונות לפני החזיר, כיון שבלאו הכי אסור לגדלו ולכן אין מזונותיו על האדם. [אבל חזיר שנפל לו בירושה ונמצא ברשותו באופן זמני עד שיודמן לו למוכרו, מותר ליתן לפניו מזונות בשבת]. [ילקוט"י שבת כ"ד ד עמוד לח]

ה. וכן אין נותנים מזונות בשבת לפני כל בעלי חיים שאינם שלו. ואולם מותר להניח שיירי מאכל שרוצה בלאו הכי לזורקם, ליד פח אשפה, אף שהבעלי חיים יאכלו מאותם שיריים, שהרי אינו טורח במיוחד עבורם. ואם הבעלי חיים אינם מוצאים מזון והם מצטערים מרעב, מותר ליתן לפניהם להדיא שיירי מזון וכדומה. [ילקוט"י שבת כ"ד ד עמוד לח]

ו. חתולים של הפקר שאין מזונותיהם עליו, אין לתת בפניהם מאכל בשבת, אבל חתול שמגדלים בבית צריכים ליתן לו מזונותיו, דזהו ודאי מזונותיו עליך. ואם זורק שיירי המאכל שרוצה בלאו הכי לזורקם, ליד פח אשפה מותר, אף שהבעלי חיים יאכלו מאותם שיריים, שהרי אינו טורח במיוחד עבורם. [ילקוט"י שבת כ"ד ד עמוד לח בהערה]

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
 המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
 יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com
 כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"

סיפור בהמשכים
"ארבע הוראות" חלק ב

קיצור: תנועת הנוער 'בני ברית' עמדה לכנס כינוס על 'מבצע תפילין', שבמסגרתו יזכו את המוני בית-ישראל במצווה זו. **המשך:** עלה הצורך להדגים כיצד מניחים את התפילין. למשימה התנדב המנהל האזורי של הארגון, הוא בכבודו ובעצמו. האיש הפשיל את שרוולו ואנוכי כרכתי על זרועו את רצועות התפילין, בעוד בני הנוער מביטים בנו ועושים כך בעצמם. בתום מחצית השעה הניחו מאתיים הנערים תפילין, ומאתיים הבנות קראו 'קריאת שמע'. משם עברנו לאולם ההרצאות. נושא הכינוס היה 'הזכות להיות שונה'. ביום הראשון דיבר נציג תנועת ה'היפים', ואחריו נציג 'הפנתרים השחורים'. בהרצאתי אמרתי כי הזכות להיות שונה עומדת כל עוד אתה גם צודק. דיברתי על ערכי התורה, שנקבעו בידי הבורא, שתוקפם מוחלט ושהם נכונים בכל זמן ובכל מקום. לאחר ההרצאה מיהרתי לדווח למזכירות הרבי. בעודי משוחח בטלפון עם מזכירו האישי של הרבי, הרב חודוקוב, שמעתי פתאום קול השואל בשקט: "ומה יהיה מחר?". הבנתי שזה הרבי. ככל הנראה רצה לשמוע את הדיווח מכלי ראשון. לאחר הרהור קל עניתי: "אני חושש למתוח את החבל יתר על המידה". חששתי שזו תהיה בקשה מוגזמת, שעלולה לפגוע ביחסים הטובים ביני ובין אנשי הארגון. הרבי הגיב: "במקרה זה, החשש למתוח את החבל יותר מדי, אינו שייך". הרבי הורה לי ארבע הוראות: ראשית, לבקש מהנהלת הכינוס לעשות זאת בצורה רשמית גם למחרת. שנית, להציע לנערים לקנות את התפילין בחצי מחיר. שלישית, להזמין את נציגי התקשורת לסקר את האירוע. ורביעית, לארגן מעמד של הדלקת נרות חנוכה בכינוס, בהשתתפות כל בני הנוער, וגם היא לעיני התקשורת. הוראות הרבי נסכו בי ביטחון ומיהרתי לספר על כך למנהל הכינוס. להפתעתי הרבה השיב: "הצעתו של הרבי מתאימה ביותר. הלא הנחת התפילין התקבלה היום יפה כל-כך, אנו חייבים אפוא לעשות זאת גם מחר". ההצעה שהנערים יקנו את התפילין בחצי מחיר נתקבלה בשמחה רבה, והמנהל אף הצהיר כי הארגון ישלם רבע מעלות התפילין, וכך יידרשו הנערים לשלם רק רבע מחיר. ואכן, הנחת התפילין למחרת הייתה מרשימה מבימים הקודמים, וכמותה גם הדלקת נרות החנוכה. נציגי התקשורת התלהבו מהמראות, והתצלומים פורסמו כמעט בכל עיתון יהודי בשפה האנגלית. אין ספק שהדברים עוררו התרגשות בלב המוני יהודים. הרבי לימד אותנו שלפעמים אנו חוששים יתר על המידה, בשעה שלב ישראל ער והמוני יהודים רק מחכים שמישהו ידליק את הניצוץ היהודי החביב שנשמתם. סוף!